

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

ORGAN

FOR

KVINDESAGEN I DANMARK.

Nr. 21.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60
Øre pr. Kv. foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen d. 19. Oktbr. 1890.

III. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Et „Nødraab“.

Af

Louise Nørlund.

i bygger Fæstninger (der ikke duer). Gud bevares! vi maa dog værge os mod en eller anden *tænkt* Fjende, et muligt Overfald af Negere eller Indianere. Vi holder Kongerevuer, og hvad er det ikke for et ophøjet Skue at se Tropperne defilere over Dronning Louises Bro ud paa Fælleden for at lege »Vilde« i vort inderlig borgerlige, skikkelige Land. Og *vi* betaler det altsammen!

Men vi har ikke Raad til at værne om de mest hjælpeløse af alle hjælpeløse, de hjemløse Børn, de uægtefødte Børn, alle de Smaaskabninger, der uden egen Brøde fra deres spædste Alder sættes ud blandt fremmede, dem har vi ikke Raad til at byde et Hjemsted, hvor de kan være sikrede mod Sult, mod Kulde, mod Mishandling, mod at kvæles, som man kvæler overflødige Hundehvalpe! Eller rettere, vi har Raad dertil, men Ligeegyldighed og Uforstand lader os ofre Millioner paa Kanoner og Fæstninger dér, hvor vi næppe ofre Tusender paa Omsorgen for Børnene.

Der er noget saa oprørende i, hvad de sidste Dage har bragt frem for Offentligheden med Hensyn til Mord paa Plejebørn, noget saa hjerte-sønderrivende i at vide, at sligt *kan* og *vil* gentage sig mod Hundreder af Plejebørn, om ikke under saa raa en Form som ligefrem Mord, saa under de mere afdæmpede men lige saa modbydelige Former: Mangel paa Omsorg, Sult og Mishandling, at vi maa spørge os selv og andre: Hvad skal og bør der gøres for at af-

værge slige Nederdrægtigheder mod de hjælpeløse spæde Børn? Og navnlig mener jeg, at dette Spørgsmaal med Lidelsens Magt vil paatrænge sig Kvinden, Moderen. Har man selv haft et saadant hjælpeløst Væsen i sin Varetægt, har man mærket dets hjælpeløse Famlen med de smaa, spæde Fingre, har man set dets Smil og vaaget over dets Søvn og dets Pleje med al den Omsorg, en Moder har for sit Barn, saa lider man ved at tænke paa de Nederdrægtigheder, den Forsømmelse, der øves mod de Skabninger, der mest af alle trænger til Samfundets Omsorg, fordi de ere absolut hjælpeløse.

At Loven om »Tilsyn med Plejebørn« ikke duer, har Kendsgærninger tilfulde godtgjort. Og om man end skærper Tilsynet nok saa meget, om man end føjer Bestemmelser til Bestemmelser at opfylde af Plejemødrene, inden de kan faa Børn i Pleje, saa vil dog slige eller lignende Misbrug som dem, vi i de sidste Dage har faaet Indblik i, gentage sig, *saalænge Plejebørns Anbringelse er en privat Sag*, naar det tillige som oftest paa Grund af andre Samfundsbrøst er nødvendigt for Moderen at finde saa billig en Pleje som muligt til Barnet.

Anderledes vilde det imidlertid blive, *hvis Staten oprettede og opretholdt Plejestiftelser, hvor saavel spæde Børn som større Børn kunde optages til Pleje og til Opdragelse, enten gratis eller, hvor Forældrene var i Stand til at betale, for en rimelig Betaling.* Først da har vi Sikkerhed for, at ikke Børnene benyttes som en Vare, man spekulerer i og søger at tjene det mest mulige ved. Og det vilde ikke blot være menneskekærlig handlet mod Børnene, om Staten gjorde dette, det vilde være i dens egen velforstaaede Interesse at tage Plejebørnssagen i sin Haand; ti det er aldeles

ikke en privat Sag om Børnene ved Forsømmelse bliver baade legemlige og aandelige Krøblinger, men en Samfundssag af den største Betydning, ret hvad man kan kalde en »Livssag« for Folk og Stat. Det er en daarlig Økonomi at forsømme Barnets Pleje og Opdragelse for saa senere at byde Hospitaler og Fattiggaarde til for de ulykkelige, for saa senere at straffe Forbryderne med Vand og Brød og Fængsel, de ulykkelige og de Forbrydere, der ved Forsømmelse i Barndommen er blevne det, de er.

Loven om »Tilsyn med Plejebørn« udløber i 1895. Lad os da benytte denne Frist til at oparbejde en offentlig Mening, der kræver Plejestiftelser, Hittébørnshospitaler, Børnehjem, eller hvad man vil kalde saadanne Anstalter, kræver af Stat og Kommune, at de oprette og opretholde slige Anstalter.

Det er nemlig det eneste rigtige Svar paa Spørgsmaalet: Hvad skal der gøres for at værne om de hjemløse Børn?

Og vi Kvinder, der ingen Lovgivermagt har, vi *maa*, indtil man gør denne Uret mod os god, lægge vort Arbejde ind i en Agitation for denne Sags snarlige Fremme. Vi vil gennem dette Arbejde ikke blot gavne Plejebørnene, men ogsaa vor egen Sag, idet vi herigennem viser, at vi ikke blot har Interesse og Forstaaelse af Samfundsspørgsmaalenes Løsning, men at vi ogsaa formaar at lægge et Arbejde ind for en saadan Sags Fremme.